

žalující strana přednostní právo zástavní pro svou pohledávku 100.000 Kč za firmou na zabavených věcech před exekučními právy zástavními nabytými na těchto věcech pro pohledávky žalovaných. Má tudíž ve skutečnosti žaloba za předmět exekuční práva zástavní žalovaných stran k zabaveným věcem, ohledně nichž domáhá se žalující strana uznání přednostního a uspokojovacího práva před exekučními právy žalovaných stran a důsledkem toho vlastně uznání bezúčinnosti těchto práv proti jejímu přednostnímu právu zástavnímu. Má tudíž rozepře, o niž tu jde, v podstatě za předmět exekuční práva zástavní žalovaných stran a jest proto pro ocenění předmětu sporu rozhodnou výše vymáhaných pohledávek žalovaných stran ve smyslu § 57 j. n., nikoli však 5.000 Kč, na něž si žalující strana předmět sporu ocenila. Ježto vymáhaná pohledávka žalované firmy Edmund P. činí podle exekučních spisů na jistinu jen 287 Kč 52 h, tudíž nepřevyšuje 300 Kč, jest, pokud se týče sporu žalující strany proti žalované firmě Edmund P. hodnotou předmětu sporu 287 Kč 52 h. Jde proto o věc nepatrnou a jest odvolání, pokud se týká sporu žalující strany proti firmě Edmund P., ježto neuplatňuje žádný z důvodů zmatečnosti podle § 477 čis. 1—7 c. ř. s., ve smyslu § 501 a § 471 čis. 2 c. ř. s. nepřipustné a bylo je proto ve smyslu §§ 471 čis. 2 a 473 c. ř. s. jako takové v neveřejném sedění odmítnouti.

Ně j v y š š í s o u d změnil napadené usnesení v ten rozum, že se odvolání týkající se žalovaného Edmunda P-a přijímá k soudu a odvolacímu soudu se ukládá, by o něm rozhodl.

D ů v o d y:

Rekursu nelze upřít oprávněnost. Předmětem sporu není zástavní právo žalovaného Edmunda P-a, jemuž stěžovatelka nemůže ani odporovati podle § 258 ex. ř., nýbrž určení přednostního zástavního práva stěžovatelky. Pro ocenění předmětu sporu přichází tedy v úvahu ustanovení § 57 j. n., podle něhož jest rozhodná výše pohledávky nebo, má-li zástava hodnotu menší, její hodnota. Pohledávka stěžovatelky jest 100.000 Kč a poněvadž, jak vyplývá z exekučních spisů, hodnota zástavy jest menší, jest rozhodná její hodnota. Tato však převyšuje 300 Kč a nelze proto tvrditi, že jde o věc nepatrnou. Odvolání stěžovatelky jest tedy přípustné také pokud se týče žalovaného Edmunda P-a a bylo proto uznati, jak se stalo.

Čís. 10145.

Podmíněnou dědickou přihlášku lze změnit v nepodmíněnou.

Inventář musí býti k návrhu nepominutelného dědice sepsán i tehdy, nebyl-li nepominutelný dědic výslovně obmezen na povinný díl, avšak není vyloučeno, že byl ustanovením poslední vůle na povinném dílu zkrácen.

Svéprávný nepominutelný dědic může se vzdáti zákonného nároku na sepsání inventáře.

(Rozh. ze dne 18. září 1930, R I 714/30).

Návrh dědiců na změnu přihlášek s výhradou inventáře v přihlášky bezvýhradné a na upuštění od zřízení soupisu pozůstalosti, p o z ů s t a l o s t n í s o u d zamítl v tom i v onom směru jako nepřipustný. D ů v o d y : Usnesením ze dne 17. května 1930 byly přijaty dědické přihlášky pozůstalé manželky a zůstavitelových dcer ze závěti s výhradou dobrodiní inventáře. Dědické přihlášky byly tedy již na soud přijaty a nemohou tudíž již jednou přijaté přihlášky dědické býti změněny. Ostatně ani tato okolnost neměla by o sobě vliv na zřízení inventáře, ježto podle § 92 nesp. říz. jest zříditi z úřadu soupis, je-li dědic pod poručenstvím aneb opatrovnictvím. Dědicem jest dědic v širším slova smyslu, každý účastník dědictví, tedy i odkazovník. Odkazovníky jsou v této pozůstalosti nezletilé děti Radovan a Eva K-ovi pod poručenstvím své matky. Tito odkazovníci podle poslední vůle zemřelého omezení jsou na povinný díl a kromě povinného dílu odkázáno jim právo na požívání jedné šestnáctiny zůstavitelova jmění. Jest proto povinný díl nezletilých dětí vypočítati na podkladě inventury, ano jinak nebylo by vůbec možno spolehlivě pro soud povinný díl ustanoviti. Poněvadž tedy přísluší povinný díl nezletilým odkazovníkům pod poručenstvím, jest z úřadu naříditi zřízení soupisu, neboť zákonný zástupce dětí, v tomto případě matka jako poručnice se spoluporučníkem ve smyslu § 805 a 233 obč. zák. nemůže, ani nesmí se vzdáti zřízení soupisu pozůstalostního jmění. Nelze proto ve smyslu § 92 nesp. říz. od zřízení inventáře za žádných okolností upustiti. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y : Správným jest ovšem názor stížnosti, že jest přípustná změna dědické přihlášky výmínečné v bezvýmínečnou. Jinak však odpovídá odůvodnění napadeného usnesení stavu věci a předpisům zákona (§§ 805 a 233 obč. zák.). Nezletilé děti Radovan a Eva K-ovi, děti po předemřelém zůstavitelovu synovi Vilému K-ovi, jsou dle poslední vůle omezení na povinný díl. Podle §§ 233, 804 obč. zák. jest tudíž zákonnou povinností poručenstva žádati o sepsání inventáře, kdyby zletilí dědici změnili výmínečnou dědickou přihlášku v bezvýmínečnou. Těchto předpisů musí soud dbáti a právem nevyhověl návrhu stěžovatelů, by nebyl proveden soupis jmění pozůstalosti.

N e j v y š š í s o u d změnil usnesení nižších soudů v ten rozum, že přijal na soud změnu podmíněných dědických přihlášek v přihlášky bezpodmínečné; ohledně sepsání inventáře dovolacímu rekursu nevyhověl.

D ů v o d y :

Podle § 805 obč. zák. nelze sice dědickou přihlášku již odvolati, aniž změniti bezpodmínečnou na přihlášku podmínečnou, ale proti změně podmínečné přihlášky na bezpodmínečnou není zákonné překážky. To vystihl správně již rekursní soud ve svých důvodech, ale nevyvodil z toho důsledky pro svůj výrok. V této příčině musilo býti dovolacímu rekursu vyhověti. Naproti tomu nepodařilo se v otázce sepsání inventáře stěžovatelům podle § 16 nesp. říz. doložit, že napadené usnesení jest v rozporu se zákonem. Nejde v souzeném případě o odkaz, nýbrž o výslovné

obmezení nezletilých nepominutelných dědiců na povinný díl, a tu musí býti podle § 784 obč. zák. z úřadu sepsáno a odhadnuto veškeré pozůstalostní jmění, což znamená právě, že musí býti sepsán inventář. Neprávem poukazují stěžovatelé k předpisům §§ 804 obč. zák. a § 92 nesp. říz. Nemají-li býti tato ustanovení v rozporu s § 784 obč. zák., nelze je vykládati jinak, než že inventář musí býti sepsán na návrh nepominutelného dědice i v případech, kdy nebyl výslovně obmezen na díl povinný, avšak není vyloučeno, že byl ustanoveními poslední vůle na povinném dílu zkrácen, dále že se svéprávný nepominutelný dědic může zákonného nároku na sepsání inventáře vzdáti. Že se zákonní zástupci nesvéprávných nepominutelných dědiců mohou platně vzdáti sepsání inventáře jen se svolením poručenského soudu, ustanovuje § 233 obč. zák., o udělení tohoto schválení nebylo však zakročeno, aniž byly pro ně udány důvody. Nařízení, by byl sepsán inventář, musilo býti ponecháno v platnosti.

Čís. 10146.

Nepořádnost a obmyslnost držby.

Bezelstný držitel nemovitosti není zodpověden za zavazení nemovitosti.

(Rozh. ze dne 18. září 1930, Rv I 1518/29.)

Žalobci koupili smlouvou ze dne 1. března 1923 od manželů C-ových pozemek č. kat. 244/1, při čemž předpokládali, že zároveň s ním kupují i ostrůvek, jenž se však zatím stal zvláštní parcelou č. kat. 21 a byl vlastnický připsán žalované Růženě C-ové. Žalobou, o niž tu jde, domáhali se žalobci na žalované vkladu vlastnického práva k č. kat. 21 a výmazu všech břemen, jimiž tento pozemek byl po 1. březnu 1923 zatížen. Oba nižší soudy uznaly podle žaloby, odvolací soud z těchto důvodů: Tvrzení žalované, že je nemožností odevzdati sporný pozemek bez závad, jest nepřipustnou novotou, nejde ani o objektivní, absolutní nemožnost, a nebylo žalované rozsudkem uloženo odevzdati sporný pozemek bez závad vůbec, nýbrž jen těch, které se dostaly do pozemkové knihy po smlouvě, podle níž jest vloženo vlastnické právo žalované k spornému pozemku (§§ 335 a 1323 obč. zák.). Odvolací soud sdílí právní názor prvního soudu, že žaloba, o niž tu jde, jest žalobou vlastnickou, správně žalobou z domnělého vlastnictví žalobců ve smyslu § 372 obč. zák. Podle rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 24. října 1922, Rv I 529/22, čís. sb. 1937, jest žalobu toho, kdo se domáhá, by mu byly připsány pozemky jím užívané, připsané však omylem na jiného, posuzovati podle zásad o žalobě z domnělého vlastnictví (§ 372 obč. zák.). O takový případ tu jde. Podle právoplatného rozsudku prvního soudu ze dne 19. prosince 1928, jehož jest napadený rozsudek jen logickým důsledkem, nedokázala tehdejší žalobkyně, nyní žalovaná, že drží pozemek č. kat. 21 bezelstně a na základě pravého titulu, nemůže se proto dovolávati ani § 440 obč. zák. Naproti tomu v souzeném sporu